

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra ANGST

Citation: Knudsen, Jakob: "Martin Luther", i Knudsen, Jakob: *Martin Luther*, 1915, s. 165.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj09val-shoot-idm139983000911904/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Martin Luther

og Folk raabte Hurra for dem, hvor Toget kom frem i Gaderne.

Men faa Dage efter indtraf der noget ganske uventet. Buntz havde de sidste Uger før Magister-Promotionen vistnok overanstrengt sig ved Læsning, og under selve Prøven havde han flere Gange været temmelig ilde tilpas, men han havde da sletikke regnet det for noget alvorligt. Nu, kort efter at det hele var ovre, fik han et underligt Anfald, først med Sovesyge, som saa efter et Par Døgn's Forløb gik over til Lammelse baade i Kroppen og Lemmerne — og i Tungen, saa han laa ganske stille og kunde ikke sige et Ord. — Han var ogsaa bleven tunghør.

Nu syntes han derimod at være ved fuld Bevidsthed og at lide meget, — hans Ansigtsmuskler fortrak sig ofte heftigt, — de var snart det eneste, der var Bevægelse i, — han kunde see saa forfærdelig ulykkelig ud, og hulkede paa en egen hul Maade, uden at der egentlig kom Lyd.

Det havde været Meningen, at Martin og han vilde gjort en Tur hjem til Mansfeld, naar Magister-Prøven var vel ovre. Nu kunde Martin næsten ikke holde sig borte fra hans Sygeleje og havde foreløbig opgivet Turen.

Martin led meget med ham, allermest fordi den Syge ikke kunde snakke, og Martin derved var i Uvished om, hvad der, som det syntes, gjorde ham saa ulykkelig. Det saae saa trøstesløst ud, naar Buntz vilde prøve paa at sige noget, — det mindede Martin om, naar hans lille Søster Kathrine, der var noget stam, gik istaa og gispede og gabte, men ikke kunde faa et Ord frem.

En Nat, da Martin sad hos sin Ven, tog han en Tavle frem og skrev — mens hans Hænder rystede af Angst og Spænding: »Er det det med Foreløbigheden?»

Han havde flere Gange villet spørge derom, men havde ikke kunnet faa sig til det, hverken for sin egen eller for den andens Skyld.

Buntz havde først ondt ved at læse, hvad der stod, men nu saae han det sikkert — og han nikkede svagt. Og i det samme strømmede Taarerne ud af hans Øjne, og Munden fortrak sig.

Martin tog ned om ham og kyssede ham, — men han havde jo ingen Ting at sige Buntz til Trøst, — og samtidig med at Angsten greb Martin, steg der næsten som et Had op i ham mod Gud, at han kunde være saa haard

imod nogen og imod os allesammen. Det var jo ikke første Gang, slige Tanker var komne til Martin; han havde altid gjennet dem bort som en Formastelighed, og det gjorde han jo ogsaa denne Gang; men Efterfølelsen — eller hvad det var — holdt sig alligevel i hans Sind som en tør, gold Pine, og gik sammen med al den øvrige Spænding og Uafgjorthed, som stod i hans Indre.

Han følte en Trang til at gjøre sig til eet med Buntz og sige til ham, at det skulde ikke gaa ham selv bedre end hans Ven; men det turde han alligevel ikke, eller han fik sig i hvert Fald ikke til det, — og en vis Flovhed eller Slappelse hindrede ham saa i ret at vise den anden, hvor ondt han havde af ham, og hvor meget han holdt af ham.

Om Morgen blev Buntz bevidstløs og laa saadan hen et Døgn. Saa døde han. —

De Maaned, der fulgte efter, var en af de sørgeligste Tider, Martin havde oplevet. Bestille noget rigtigt — saadan at der var nogen levende Begyndelse i det — kunde han ikke. Nu var han jo ogsaa til Ende med et vigtigt Afsnit i sine Studeringer, han skulde til at begynde paa det, der, efter hans Faders Ønske og Vilje, skulde være hans Fagstudium, Retslærdommen. Men det blev til bare Stumper og Brokker, hvad han tog sig for, han øjnede jo ikke Maal eller Mening af nogen Art for sit Arbejde eller sit Liv, — og ud mod Evigheden stod det og ulmede og blavrede som et Tordenvejr, der aldrig vil eller kan komme til Udbrud.

I Juni Maaned, kort før Høslætten, fik han atter — ligesom da han kom til Erfurt — Besøg af Peter Reinicke fra Mansfeld. Han skulde for det første spørge Martin fra hans Forældre, om han da ikke snart kom en Tur hjem, nu han var bleven Magister, men desforuden overrakte han Martin en meget stor Bog, som den Gamle havde givet Peter Reinicke Penge til at købe til Sønnen, nemlig: *Corpus juris Justiniani*. Det var et meget kostbart Værk, som alle Jurister jo skulde bruge, men det var kun de færreste Studenter, der ejede Bogen selv.

Martin var bleven bogkjer, og det gjorde meget Indtryk paa ham at skulle besidde et saadant, sjældent Værk, men tillige fornem han derigjennem med Hjærtbanken, hvor stolt hans Fader maatte være af ham, siden han kunde